

Anden næstformand (Grove):

Som tidligere meddelt udgår punkt 4 på dagsordenen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 227:

Forslag til lov om offentlig personsøgning (ERMES).

Af ministeren for kommunikation og turisme (Helge Mortensen).

(Fremsat 6/4 94. Første behandling 13/4 94. Betænkning 28/4 94).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-14

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 228:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig mobilkommunikation (GSM-mobilnet) samt ændring af lov om visse forhold på telekommunikationsområdet.

Af ministeren for kommunikation og turisme (Helge Mortensen).

(Fremsat 6/4 94. Første behandling 13/4 94. Betænkning 28/4 94).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1, ændringsforslaget, § 2, således ændret, og § 3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 179:

Forslag til lov om ændring af lov om kemiske stoffer og produkter. (Forbud mod bekæmpelsesmidler, der indeholder visse aktivstoffer).

Af miljøministeren (Svend Auken).

(Fremsat 25/1 94. Første behandling 1/2 94. Betænkning 21/4 94).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Eva Møller (KF):

Der står i betænkningen, at Det Konservati-

[Eva Møller]

ve Folkeparti vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og ændringsforslagene ved anden behandling, og for at leve op til det vil det vel være rimeligt, at jeg også gør det.

Det Konservative Folkeparti beklager, at vi ikke kan nå til enighed med miljøministeren om dette lovforslag, men vi er jo i en ganske anden situation, end vi var før regeringsskiftet, idet der nu er en flertalsregering. Denne flertalsregering bruger sit flertal, og hvis der forhandles på dette område, forhandles der i hvert fald kun til venstre i folketingsalen.

Det Konservative Folkeparti ønsker ikke at give en miljøminister en så udstrakt beføjelse som den, der ligger i lovforslaget, hvoraf det fremgår, at spørgsmålet om, hvorvidt stofferne skal på listen eller ej, afgøres af ministeren alene, idet eksperternes udtalelse ikke får afgørende vægt.

Vi mener, det rimelige ville være, at man gav eksperternes råd afgørende vægt, så vi var fri for at opleve f.eks. en ny stråforkortningssag, fordi ministeren på egen hånd kan beslutte, hvad der skal ske, uden at tillægge eksperternes råd en betydelig vægt. Det er ikke det samme som at tillægge dem afgørende vægt, og i Det Konservative Folkeparti mener vi, at de afgørelser, vi træffer, skal være baseret på ekspertudtalelser og ikke på følelser. Det er ikke rimeligt over for sagligheden i forslaget.

Vi har meget stor forståelse for, at dansk erhvervsliv og dansk miljølovgivning skal følge samme retningslinjer som de øvrige europæiske lande. Vi ser gerne, at vi er på forkant med dem, men vi ser ikke gerne, at lovgivningen er således, at det giver alvorlige konkurrenceforvridningsproblemer.

Derfor er vi kede af, at lovforslaget ikke bliver notificeret i EF. Jeg er vel vidende om, at ministeren mener, at det ikke skal notificeres, for det har man sagt fra Kommissionens side at det ikke skal, men så er det blot uforståeligt for os, at vi ikke kan sende det ned og få den udtalelse på tryk, således at vi er fuldstændig sikre på, at det er det, der er reglerne, for vi har jo også set eksperter, som i modsætning til ministeren mener, at der skal notificeres.

I Det Konservative Folkeparti er vi ikke sikre på, hvilken type af eksperter der har ret, men vi ser gerne, at vi følger de fælles regler i EU, og derfor er vi for, at der skal notificeres; men det har vi altså ikke kunnet få ministeren med til.

Når sagen om grundvandet og miljøet er så utrolig vigtig, er det for os uforståeligt, at der skulle gå næsten halvandet år, før ministeren gjorde noget på området. Da den tidligere regering gik af, lå der rent faktisk en fuldt færdig grundvandsredegørelse, som man kunne gå i gang med. Der lå også et tilsagn om, at vi i løbet af 1993 ønskede at få revurderet alle de stoffer, som vi i øjeblikket taler om. Vi synes, det havde været en god idé, om man var gået i gang noget før.

Vi kan stemme for ministerens ændringsforslag, og vi kan også stemme for det af Venstre stillede ændringsforslag.

Peter Hansen-Nord (V):

Vi står her med et lovforslag, hvor vi indledningsvis må erkende, at sagligheden har trange kår. Der er forsøgt skabt et billede gående på, at Venstre ikke var interesseret i at beskytte grundvandet. Dette billede er helt forkert. Det ved miljøministeren. Alligevel er det lykkedes at skabe det billede udadtil på grund af den assistance, som ministeren gav til udformningen af et ændringsforslag stillet af Venstre og Fremskridtspartiet.

De, der kender teknikken og er vant til disse ting, ved, at dette ændringsforslag alene går på ønsket om, at lovforslaget skal notificeres. Vi ved alle sammen, at der kører en tilsvarende positivliste i EU, og derfor mente vi, det var rigtigt, at man afstemte sin fremmarch på dette område med EU.

Det er ikke tilfældet, og det billede, der er skabt, gør, at jeg ønsker at tage ændringsforslag nr. 1 fremsat af Venstre og Fremskridtspartiet tilbage. Det gør jeg med den helt klare begrundelse, at EU-notifikationen nu alene er regeringens og miljøministerens ansvar; det kan ikke understreges tydeligt nok. Vi vil ikke fedtes ind i de problemer, som en manglende notifikation af dette lovforslag måtte medføre. Dette ansvar ligger alene hos regeringen og hos miljøministeren. Men for at undgå det mindste flimmer på billedet af rent grundvand tager vi ændringsforslaget tilbage, for det er tilsyneladende nærmest umuligt at forklare det saglige i forslaget. Derefter er det ministerens eget ansvar, og så ser vi, hvordan sagen udvikler sig.

Dernæst har der ikke på noget tidspunkt hersket tvivl om, at det ændringsforslag, der er

[Peter Hansen-Nord]

stillet af miljøministeren, om at optage atrazin på liste A, har vi været for hele tiden, men alligevel er det lykkedes miljøministeren at forvirre selv statsministeren i en artikel, hvor Venstre igen citeres for at lægge op til en forsinket indsats. Det er der ikke tale om; vi har ønsket, at atrazin fik den samme behandling som de øvrige stoffer på liste A.

I den forbindelse vil vi ikke lægge skjul på, at vi er meget bekymrede for den administration, som ministeren ifølge lovforslaget ønsker at gennemføre. Vi er bekymrede for de retsregler, som disse midler fremtidig vil blive underlagt. Vi ser ikke, at der er andre instanser til at vurdere disse midler end Bekæmpelsesmiddelrådet og miljøministeren selv.

Det er muligt, det kommer op i udvalget, men det er meget indviklede og tekniske ting, vi taler om. Derfor ønskede jeg, at det såkaldte ekspertpanel fik tillagt langt større kompetence, end det er tilfældet med lovforslaget.

Vi kan risikere de sager, som vi kender fra tidligere: pludselige hovsaløsninger, løsninger, hvor ministeren fra morgen til aften har forbudt et stof, fordi en journalist har sagt: Hr. minister, ansvaret ligger jo alene hos ministeren, og hvad vil ministeren? Vi har oplevet det i forbindelse med stråforkortningsmidlerne, og vi vil få flere af den slags sager fremover, idet hele retsbeskyttelsen i forbindelse med godkendelse af disse midler nu er udvandet ganske betydeligt.

Endelig har vi nævnt i vores betækningsbidrag – og det er væsentligt at få med også – at vi fremover vil have to forskellige vurderingsgrundlag for godkendelse af farlige midler. Vi har et dansk grundlag, som er ekstremt, og så har vi et harmoniseret vurderingsgrundlag, som man benytter i EU, men Danmark skal jo også være med til at vurdere midlerne i EU-sammenhænge, og vi vil nu opleve, at de samme embedsmænd har to forskellige vurderingsgrundlag, som de skal arbejde efter, når der skal godkendes et kemikalie eller det skal på EU's positivliste. Jeg anser det for at være en utilfredsstillende situation for de mennesker, vi beder om at varetage disse ting. Der vil blive flimmer, flimmer og atter flimmer på dette billede, men det må nu være, som miljøministeren her får det tromlet igennem. Jeg må afslutningsvis gentage, at i hvert fald for hele problematikken om de ting, jeg har nævnt,

specielt om EU-notifikationen, ligger ansvaret ene og alene hos miljøministeren.

Anden næstformand (Grove):

Ændringsforslag nr. 1 er nu taget tilbage. Ønsker nogen at optage forslaget? Hr. Aage Brusgaard ønsker ordet.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Jeg vil godt meddele formanden, at Fremskridtspartiet ønsker, at ændringsforslaget optages og kommer til afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Så opretholdes ændringsforslaget.

Gade (SF):

Den sidste ordfører talte om flimmer; jeg synes nok, der er meget flimmer i højre side af salen i denne sag – lige netop nu illustreret af, at det ændringsforslag, som Venstre har stillet, som er tiltrådt af Fremskridtspartiet, som De Konservative for 5 minutter siden sagde de ville støtte, som Venstre derefter sagde det vil tage tilbage, vil Fremskridtspartiet nu optage. Der er flimmer i denne sag, men det skyldes nu nok, at der også er flimmer i indholdet. Jeg hørte hr. Peter Hansen-Nord sige, at forbud mod atrazin havde Venstre støttet hele tiden. Det var som . . . Det står der ikke noget om i det forslag, som miljøministeren har fremsat. Hvis vi skal være helt ærlige uden at referere fra udvalgsarbejdet, havde SF i et samråd, inden der blev fundet atrazin i grundvandet i Ejstrupholm, forlangt at få atrazin og flere andre stoffer sat på listen, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at på det tidspunkt stod SF ganske alene – lidt for alene – med det. Så blev der fundet atrazin i grundvandet ved Ejstrupholm, og så var miljøministeren hurtig – det skal han roses for – til at sige, at det skulle på listen over de stoffer, der skulle forbydes. Nu hører jeg oven i købet, at Venstre hele tiden har været for, at atrazin skulle på listen; der er flimmer i denne sag.

Men når det kommer til stykket, handler det vel om, at den borgerlige side ikke tør stå ved det synspunkt, den i virkeligheden har: at vi ikke rigtig skal gøre noget ved dette alvorlige område. Jeg er glad for, at vi nu kan vedtage

[Gade]

også det ændringsforslag, der fører atrazin ind på forbudslisten, og jeg er glad for, at miljøministeren i udvalget har tilkendegivet, at man sætter fart på processen med at få de andre stoffer vurderet i Miljøministeriet efter den nye lovs bestemmelser, og at miljøministeren i påkommende tilfælde vil komme til udvalget for at drøfte, hvilke stoffer der yderligere skal forbydes. For at der er flere stoffer, der skal forbydes, er jeg ikke et sekund i tvivl om. Det er et stort fremskridt, og egentlig kunne man sige, at det måske tjente klarheden bedre, om V, K og Z stod sammen om at afvise det, for det er i realiteten den holdning, som det ændringsforslag, hr. Aage Brusgaard har optaget, står for.

Realiteten i dette ændringsforslag, som bliver pakket ind i EU-betragtninger om at notificere, er nemlig, at man skal forsinke det her. Når hr. Aage Brusgaard nu vil opretholde dette ændringsforslag og vi får en afstemning om det, kan jeg ikke nå til anden opfattelse, end at det kun betyder en udsættelse. Jeg lagde mærke til, at det lykkedes fru Eva Møller fra De Konservative samtidig at sige, at regeringen havde ageret for langsomt på grundvandsområdet, og at dette forslag gik for hurtigt frem. Der er flimmer på skærmen; jeg tror, vi får klarhed, når vi stemmer hr. Aage Brusgaards forslag ned, men jeg vil gerne se, om den borgerlige side i sidste ende tør stemme dette forslag ned. For at der er en folkelig forståelse for, at vi gør noget, og at vi også går videre end dette forslag er jeg helt sikker på.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det er til hr. Gades bemærkning om, hvorvidt Venstre på et tidspunkt har meldt anderledes ud om atrazin og atrazins muligheder for at blive optaget på liste A.

Nu har jeg selv været ordfører på sagen, og jeg har på intet tidspunkt sagt, at vi ikke støttede miljøministerens ændringsforslag; det har vi nemlig gjort hele tiden. Jeg skal ikke gå ind i nogen sofistikeret debat om atrazin, men blot sige, at vi mener, at atrazinen – således som det er udtrykt i ministerens ændringsforslag – selvfølgelig hører til blandt de stoffer, der skal stå på liste A.

At vi så kan være – det har vi også nævnt i vores betænkning bidrag på side 3 øverst – betænkelige ved, at disse 6, nu 7 midler på liste A

ikke får den behandling, som lovforslaget i øvrigt foreskriver, har vi udtrykt ganske klart og tydeligt, og det er vi utilfredse med, for selvfølgelig bør disse 7 midler have den myndighedsbehandling, som lovforslag nr. L 179 beskriver.

Også her må vi erkende, at hele retstilstanden for disse midler svæver. Jeg er – som jeg har sagt tidligere – dybt bekymret over den måde, regeringen her administrerer lovgivningen på, hvor vi må erkende, at retssikkerheden over for dem, der ønsker at få godkendt midler, er utilstrækkelig. Jeg er bekymret for den situation, men lad os se eksemplerne. Jeg er sikker på, at de kommer løbende fra nu af og de næste 2, 3, 4 år.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Nu var diskussionen om forbud mod atrazin sådan set rejst, før miljøministeren stillede sit ændringsforslag, bl.a. i udvalget, og dér har jeg altså ikke hørt Venstre støtte nogen tanker om, at atrazin skulle være et af de stoffer, der skulle forbydes.

Må jeg så spørge Venstres ordfører, hvad meningen med ændringsforslaget var, andet end at det skulle udsætte ikrafttrædelsen af dette forslag?

Det sidste spørgsmål, jeg gerne vil stille Venstres ordfører, er, om man vil stemme imod det ændringsforslag, som Fremskridtspartiet nu stiller, og som Venstre tidligere stillede, men nu har trukket tilbage.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Til hr. Gade kan jeg sige, at vi ligesom ved selve den endelige vedtagelse vil stemme gult for det her.

Vi har et betækningsbidrag, hvor vi rejser en række ting, og når vi stemmer hverken for eller imod, er det for klart at markere, at der ikke må herske nogen tvivl om, at målsætningen, et sundt drikkevand, skal være i orden. Vi er fælles om, at det er et fælles problem.

Det, der bekymrer os, er de redskaber, man ifølge nr. L 179 bringer i anvendelse, og som vil blive bragt i anvendelse de næste 2-3 år.

Vi vil se disse eksempler, som jeg tidligere har nævnt. Jeg kan godt nok ikke bevise det, før disse situationer opstår, men jeg er overbe-

[Peter Hansen-Nord]

vist om, at de kommer, og at vi fra morgen til aften vil komme ud i nogle situationer, der bliver ganske uoverskuelige, fordi den endelige kompetence på dette område er en politisk kompetence; man ønsker ingen faglig, saglig kompetence ind ved fjernelse af et middel.

Men lad os se, hvordan det kommer til at fungere; vi kan jo tage diskussionen op, efterhånden som situationerne opstår.

Helen Beim (S):

Når hr. Peter Hansen-Nord siger, at det vil blive helt uoverskueligt i årene fremover, tager han ganske fejl.

Det uoverskuelige er der jo hele tiden, indtil dette lovforslag bliver vedtaget. Der har i 10 år været diskussion om, hvordan man skulle behandle de kemiske stoffer i plantebeskyttelsesmidler – eller som miljøfolk foretrækker at kalde det – i gift, den gift, der bliver spredt ud på vore marker, baneskråninger, skove og gartnerier.

Ved lovforslag nr. L 179 kommer Folketinget i overensstemmelse med det, befolkningen ønsker og kræver af os, nemlig at vi laver en lovgivning, der kan sikre rent drikkevand.

Det er dejligt, at vi i dette forår har en meget grundig diskussion i samfundet om, hvordan vi sikrer det uerstattelige gode, vi har her i landet, nemlig rent grundvand. Vi er i et land, der har det privilegium, at vi kan tage grundvandet op og langt de fleste steder i landet anvende det til drikkevand uden forskellige kostbare og dyre rensningsprocesser.

Når det bliver sagt fra Venstres side, at dette er et hovsaforslag, synes jeg nok, man skal notere sig, at lovforslaget blev fremsat allerede i januar måned, længe før diskussionen om atrazin ved Ejstrupholm kom op i pressen.

Eksemplerne på atrazin understreger jo netop nødvendigheden af, at Folketinget nu vedtager en lovgivning på dette vigtige område, som medfører, at der er redskaber til nøje at vurdere de giftstoffer, der skal anvendes i tiden fremover.

Folketinget får hånd i hanke med, hvordan beslutningsgrundlaget bliver anvendt ved de senere procedurer, hvilket fremgår tydeligt af betænkningen.

Fra Socialdemokratiets side er vi ivrige, og vi kan ikke være ivrige nok. Vi vil anlægge et forsigtighedsprincip som et grundlæggende

element, når det drejer sig om beskyttelse af vort grundvand for fremtiden.

Aage Brusgaard (FP):

Af betænkningsbidraget fremgår det, at Fremskridtspartiet vil redegøre for sin stilling ved andenbehandlingen.

Jeg vil godt sige, at Fremskridtspartiet kan støtte ændringsforslag nr. 1, som vi har oprettholdt, fordi det begrænser ministerens beføjelser til at lave regler i Danmark, der virker konkurrenceforvridende i det indre marked.

Det, Fremskridtspartiet ønsker, er, at vi skal have ens regler i alle EU-lande. Vi stemte om en EF-pakke i 1986, der betød fri handel over landegrænserne. Der er ingen, der kan forbyde landmænd eller andre at hente kemikalier eller plantebeskyttelsesmidler i andre EU-lande og føre dem over grænsen. Det, vi kan forbyde, er, at de må sprøjte det på markerne. Vi mener, at der skal være ens regler for alle EU-lande.

Det, der er vores hovedargument for at stemme imod dette lovforslag ved tredje behandling, er, at der ingen ankenulighed er.

Ekspertterne bliver sat ud på et sidespor. Det er den til enhver tid siddende minister, der kan afgøre, hvilke plantebeskyttelsesmidler der må bruges i Danmark. Ministeren kan trække allerede godkendte beskyttelsesmidler tilbage og sige, at de ikke må bruges.

Det er ikke bare, når vi har en socialdemokratisk miljøminister, at den bemyndigelse foreligger, men også, når der efter kommende valg sidder en minister fra Venstre, De Konservative eller fra Fremskridtspartiet. Så kunne det godt være, at Socialdemokratiet vil komme med et ændringsforslag til lovforslaget her, for så bliver de måske nervøse. Vi mener, det er helt utilstedeligt, at vi i et så oplyst land som Danmark har enevælde på dette område, at det er ministeren, der ene og alene bestemmer, hvilke plantebeskyttelsesmidler der kan godkendes her i landet. Det er vist det eneste område, en minister har så stor en beføjelse på, og det er det eneste land, en minister har så stor en beføjelse i.

Så har der været talt meget om atrazin. Nu kan jeg ikke rigtig se, hvorfor det skulle være så stort et problem. For det første er det allerede forbudt her i landet. Det må kun bruges til majsmarker hvert tredje år, og de skovbrugsejere, som har lidt på lager, må bruge restlage-

[Aage Brusgaard]

ret op. For øvrigt har vi fået meddelelse om, at det firma, der importerer atrazin, har stoppet importen af det. Så jeg kan slet ikke forstå, at det kan give anledning til så stor debat.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det er til fru Helen Beim, der siger, at det jo ikke er nu, der er flimmer, men at flimmeren hele tiden har været der. Det kan man så diskutere. Der er jo stillet en række spørgsmål om denne problematik i udvalget, og der er givet en række svar. Det er i hvert fald min opfattelse, at det mere har været et pingpongspil imellem Bekæmpelsesmiddelrådet og Miljøankenævnet, end det egentlig kan føres tilbage til de fabrikanter, som ønsker midler godkendt. Men lad nu det ligge, for jeg er fortsat overbevist om, at flimmeren omkring disse ting, som jeg tidligere har nævnt, ikke er væk.

Jeg kan egentlig også beklage, at der i betænkningen kunne være skabt forvirring med hensyn til, hvem der har tiltrådt ministerens ændringsforslag, og det er noget sjusk, at Venstre og De Konservative ikke er nævnt, idet det er tre uger siden, at vi har tilsluttet os dette ændringsforslag. Det må dog ikke forvirre de seriøse politikere her i salen, for det er en unødvendig flimmer med hensyn til, hvor der er sket en teknisk fejl.

Men vi må her huske – specielt omkring notifikationen – at ansvaret stadig ligger hos ministeren, og jeg vil gerne have ministeren til at svare på, hvor lang tid man påregner at en sådan notifikation kan tage, for vi ved jo, at anvendelsen af disse midler først holder op den 1. juli 1995. Altså det varer mere end et år, før brugen af disse midler stopper. Er det overhovedet ikke muligt at nå en notifikation inden for den tidsramme? Jeg vil gerne høre ministerens mening om det.

(Kort bemærkning).

Helen Beim (S):

Hr. Aage Brusgaard spørger, hvorfor vi er så ivrige efter at sætte vores præg på EU-samarbejdet med hensyn til optagelsen af de forskellige stoffer på EU's positivliste. Det er vi da, fordi vi ønsker, at Danmark skal være forrest i førerfeltet, når det gælder om at sætte høje beskyttelsesnormer for drikkevandet, ikke kun i

vores eget land, men naturligvis i hele EU-området. Nogle skal jo være forrest i førerfeltet. Det havde været herligt, hvis det var et enigt Folketing, der stod bag denne målsætning, men det mener hr. Aage Brusgaard nok går for vidt. Derfor agter han at stemme imod den hensigtserklæring.

Og kort til hr. Peter Hansen-Nord: Flimmer eller nøl – jeg karakteriserer det i hvert fald som nøl, når man i 10 år diskuterer, hvilke typer giftstoffer der skal forbydes i Danmark.

Jeg hilser med tilfredshed, at man med lovforslag nr. L 179 får et redskab, som gør, at det kan forbydes, og at man får en procedure, som gør, at vi kan komme videre. Jeg synes, det er en spændende arbejdsopgave for Danmark at deltage i EU-samarbejdet og prøve at sikre rent grundvand – også for vore efterkommere i hele området.

Miljøministeren (Svend Auken):

Må jeg først starte med at sige tak til det klare flertal, der tegner sig her i folketingssalen for at vedtage dette helt nødvendige forslag.

Ingen i offentligheden, måske bortset fra de allersnævreste erhvervsinteresser i den agrokemiske industri, ville kunne forstå, hvis ikke Folketinget på de mange givne foranledninger handlede som foreslået af regeringen. Derfor er det en stor glæde for mig, at der her ved andenbehandlingen tegner sig et klart flertal for at gennemføre dette forslag.

Jeg glæder mig over, at forslaget, som jeg skal komme tilbage til baggrunden for om et øjeblik, ikke bare har bred støtte her i folketingssalen, men jeg tror meget bredt i den danske befolkning. Meget bredt i den danske befolkning er der et ønske om at beskytte naturen og miljøet mod gifte, som er farlige for miljøet, som er en trussel mod grundvandet, og det gælder ikke mindst de miljøgifte, som der findes ganske gode og brugbare alternativer til.

Jeg synes også, man kan glæde sig over, at de sagkyndige, der har arbejdet med lovforslaget, er positivt indstillet. Jeg synes, man endelig kan glæde sig over, at dansk landbrug og landboforeningerne har tilsluttet sig dette forslag. Det, der derimod er mindre glædeligt og mindre positivt, er, at partier, der tidligere har haft en positiv holdning på miljøområdet, jeg havde nær sagt igen svigter deres ansvar, igen ikke vil leve op til deres forpligtelser.

[Miljøministeren]

Her tænker jeg naturligvis på partierne Det Konservative Folkeparti og Venstre; jeg tænker ikke på Fremskridtspartiet.

Jeg har før anerkendt over for fru Pia Kjærsgaard og hr. Aage Brusgaard, at Fremskridtspartiets linje har været konsekvent negativ over for alle disse initiativer. Hr. Aage Brusgaard udtrykte det jo selv fremragende fra talerstolen før: Det indre marked; alt skal kunne handles, uanset hvor farligt det er. Det er til at forstå, det er håndgribelig snak. Man kan sige, at det mere hører til i det forrige århundrede end i det nuværende og det kommende århundrede, men det er i hvert fald ærlig snak.

Det, der er problemet, er Venstre og Det Konservative Folkeparti. Venstre og De Konservative sad i regering i midten af 1980'erne, da man måtte erkende, at den hidtidige lovgivning ikke var stærk nok til at sikre en revurdering af kemiske sprøjtemidler. Derfor satte man i 1987 – altså de to partier, der var i regering – en revurderingsprocedure i gang, som altså er gået fra 1987 og frem til 1994.

Hvad skete der i den revurderingsprocedure, hvor altså Venstre og De Konservative havde ansvaret, den procedure, som de vil have bevaret for enhver pris ved at gå imod dette forslag? Jeg vil gerne sige til Folketinget: Der skete ingenting, absolut ingenting. 85 midler ville man have revurderet fra Miljøstyrelsens side under de tidligere regeringer. Hvor mange tilbagetrækninger kom der rent faktisk ud af processen? Én – én – alle andre sager blev kvalt i bureaukrati, blev kvalt i ankebehandling, blev kvalt i, at den agrokemiske industri selvfølgelig har økonomiske og saglige ressourcer, som langt overstiger, hvad den danske Miljøstyrelse kan mobilisere.

Man misbrugte ankesystemet, og derfor lykkedes det under denne regerings tid, efter at man havde konstateret, at det ikke gik med den procedure, den tidligere regering havde lagt op til, og som de havde haft syv år til at arbejde med; det var ikke lykkedes at komme igennem med noget. Da Miljøstyrelsen kom på mit kontor og sagde: Minister, vi kapitulerer, vi giver op, det kan ikke lade sig gøre, var der for mig ikke andet at gøre end at tage fat om problemets rod og sige, at det ankesystem, vi har på dette område, blokerer ethvert nødvendigt fremskridt og forhindrer, at miljømyndighederne kan leve op til deres ansvar i forhold til grundvandet.

Vi er ikke optaget af med dette forslag at forhindre, at der kan drives moderne landbrug, og vi glæder os, som jeg sagde det før, over, at landmændene har støttet os i dette forslag. Vi er heller ikke imod, at de pågældende interessede parter får god lejlighed til at udtale sig. Jeg siger ofte noget kritisk om den agrokemiske industri, men også den har jo virksomheder med legitime økonomiske interesser og saglige synspunkter. De skal da høres, og det er sikret i den procedure.

Der er også sikret, at de grønne organisationer og miljøorganisationerne inddrages. Så er det sikret, at uafhængig sagkundskab inddrages. Derfor passer det ikke, det, fru Eva Møller, hr. Peter Hansen-Nord og hr. Aage Brusgaard har sagt her i dag: at uafhængig ekspertise ikke inddrages. Den inddrages, og det, der er den afgørende forskel mellem de nugældende regler og det, der bliver vedtaget i Folketinget om nogle få dage, er, at her kan ankesystemet ikke bruges til at blokere fremskridt.

Man kan spørge sig selv, hvorfor Venstre og De Konservative går imod dette, efter at de selv har måttet erkende, at deres egen politik slog fejl. Fru Eva Møller nævnte før den tidligere ministers grundvandsstrategi. Alle de punkter, der var noget kontant i – og det var ikke mange – er for længst gennemført, men strategien var svag, usikker og præget af manglende handlekraft, fordi den ikke konfronterer de reelle problemer.

Nu står vi over for de reelle problemer, nu skal der vælges, og det er i den situation, det er så skuffende, at Venstre og De Konservative ikke kan være med.

Man taler om notifikation. Er det af omsorg for EU, man gør det? Nej, det er selvfølgelig, fordi man ved, at det vil trække sagen ud i mange, mange måneder. Vores opfattelse er helt klart – og det har vi naturligvis ikke spurgt Kommissionen om, vi har forelagt selve indholdet af forslaget i uformelle drøftelser i forhold til Kommissionen – at dette forslag ligger inden for plantebekæmpelsesmiddeldirektivet, og at det derfor efter EU's regler ikke skal notificeres i henhold til informationsdirektivet, for informationsdirektivet omhandler kun spørgsmål, der ikke er indeholdt i allerede vedtagne retsregler. Det er vores opfattelse, og det er ikke bare en opfattelse, jeg har; det er en opfattelse, alle eksperterne i Udenrigsministeriet

[Miljøministeren]

og Justitsministeriet har, og som gør, at vi agerer, som vi gør.

Jeg påtager mig gerne ansvaret på dette punkt som på så mange andre, men jeg ville gerne fortælle Folketinget, hvad der er opad, og hvad der er nedad i denne sag.

Jeg lyttede meget til, hvad fru Eva Møller sagde, og jeg skal sige, at det ikke bare er af interesse for hendes tale som sådan, men fordi det har været en lang tradition i dansk miljøpolitik, at når det kom til stykket, kunne man regne med Det Konservative Folkeparti. Den første miljølovgivning i Danmark blev lavet i et samarbejde mellem Socialdemokratiet og Det Konservative Folkeparti, og derfor lytter man naturligvis i disse skarpe hjørner til, hvad De Konservative står for. Vil man videreføre den linje, man tidligere har haft, eller er man nu gået sammen med Fremskridtspartiet og varetager snævre interesser og ikke miljøinteresser?

Fru Eva Møller talte om stråforkortning og panikreaktion. Jeg vil gerne sige til fru Eva Møller, at for det første har den pågældende sag ikke fundet sted i min ministertid, men under en konservativt ledet regering, og for det andet ville den procedure, der her er foreskrevet, være umulig, idet en sådan procedure forudsætter, at såvel virksomhederne som alle saglige instanser er blevet hørt, inden der træffes den fornødne afgørelse.

Jeg synes kort sagt, at vi har fundet en god løsning. Vi har vist den agrokemiske industri, at nok er nok. Vi har vist befolkningen, at dér, hvor vi kan agere for at beskytte grundvandet og beskytte miljøet i Danmark, handler vi; at vi ikke lader os imponere af udenlandske kapitalinteresser; at vi ikke lader os imponere af juridiske spidsfindigheder, men at vi er i stand til at træffe en afgørelse.

Det, der imidlertid er beklageligt, dybt beklageligt, er, at partier, der i denne situation skulle indtage en holdning og støtte et klart nationalt standpunkt, har svigtet af grunde, som jeg i hvert fald ikke skal gøre mig klog på.

Eva Møller (KF):

Lad mig indlede med at sige til miljøministeren, at jeg naturligvis er glad for udsagnet om, at miljøministeren lytter, når jeg taler, og når Det Konservative Folkeparti taler om miljøpolitik. Det ville måske være endnu bedre,

hvis miljøministeren også opfattede, hvad der blev sagt.

Jeg vil gerne sige, at jeg gentagne gange i mit første indlæg sagde, at det, der bekymrede Det Konservative Folkeparti, var, at eksperternes råd ikke blev tillagt afgørende vægt, men kun blev tillagt nogen vægt, og jeg vil gerne tillade mig at citere fra betænkningen fra et af de svar, der er givet af miljøministeren selv:

»Den nye afgørelsesmåde betyder, at miljøministeren tager endelig stilling til, om bekæmpelsesmidler skal forbydes helt eller delvist.«

Jeg vil gerne sige fra Det Konservative Folkeparti, at vi ønsker ikke at tillægge nogen minister – heller ikke en miljøminister – enevældig magt til at bestemme, om et bekæmpelsesmiddel eller noget som helst andet skal forbydes eller være tilladt. Vi mener, at vi lever i et demokrati, hvor alle skal have indflydelse, og hvor det er Folketinget, der har den lovgivende magt. Derfor vil vi altså ikke tillade, at en minister, der svarer som ovenfor citeret, får disse beføjelser.

Jeg vil gerne sige, at jeg er ganske enig med ministeren i, at det tidligere ankesystem ikke var verdens bedste, men vi havde jo faktisk også fra konservativ side og fra den tidligere regerings side en anden måde at løse problemet på end at tillægge ministre enevældige beføjelser. Det er ikke Det Konservative Folkepartis stil at sætte enhver normal retspraksis ud af kraft, og derfor valgte vi ikke den løsning.

Vi havde et ønske om, at der skulle være gebyrer, endog ganske betydelige gebyrer, hvis man ønskede at klage og var utilfreds med en afgørelse, men det stemte den tidligere opposition – den nuværende regering – ned. Så vi har altså været indstillet på at finde en løsning, men den var de, der er i regering nu – den tidligere opposition – ikke indstillet på at bruge. Vi mener som sagt også, at retspolitikken skal gælde på dette område, og derfor ønsker vi ikke at tillægge nogen miljøminister enevældige beføjelser.

Aage Brusgaard (FP):

Det, der hovedsagelig kalder mig herop, er ministerens udtalelse om, at stort set alle har været positive over for lovforslaget her på nær snævre agrokemiske interesser og udenlandsk storkapital.

[Aage Brusgaard]

Nu kender vi andre jo ministerens arrogance, men jeg synes nok, det er en hån mod grupper, der ikke selv kan komme på talerstolen og forsvare sig.

Så vidt jeg er orienteret, forhandler Agro-kemi kun de stoffer, der er godkendt i Danmark, og som er lovlige at sælge og sprøjte med her i Danmark. De stoffer, der bliver forbudt, holder Agro-kemi sig fra at importere. Derfor synes jeg, det er meget, meget snævre interesser, ministeren går herop og varetager, nemlig kun sine egne.

Vi kan sige mange onde ord om plantebeskyttelsesmidler, men det er rent faktisk sådan, at hvis vi ikke havde plantebeskyttelsesmidler, ville afgrødernes værdi her i Danmark være 5 mia. kr. mindre, og det er bare her i Danmark. Hvis vi ikke havde plantebeskyttelsesmidler eller insektgift, ville der være stor hungersnød i masser af områder i udlandet. Vi kan rent faktisk sammenligne disse beskyttelsesmidler med medicin. Plantebeskyttelsesmidler skal beskytte planterne, således at de kan vokse. Medicin skal beskytte mennesker og dyr, således at vi ikke bliver syge og dør. Det er nøjagtigt det samme. Og det er klart, at hvis det skønnes, at medicin til mennesker eller beskyttelsesmidler til planter er farlige for menneskers sundhed, skal de selvfølgelig forbydes, og det bliver de også.

Ministeren nævnte også, at Fremskridtspartiet er ligeglad med miljøet. Vi var rent faktisk det parti her i Folketinget, der var først med en miljøpolitik. Jeg brugte hele min første indledende tale til at forklare, hvorfor vi stemte nej til det her lovforslag. Det er på grund af anke-mangelen.

Så vil jeg gerne sige, for at der ikke skal være en for stor hetz mod disse plantebeskyttelsesmidler, at der er ingen tvivl om, at både her i Danmark og uden for Danmark dør der hver eneste dag flere af tobaksrygning, end der dør af insekt- og plantebeskyttelsesmidler. Det er ikke bare en påstand, det er en direkte viden, vi har, hr. minister. Sidst jeg talte med en ekspert på området, forklarede han – og det var sagligt bevist – at hvis man spiser én citrusfrugt, får man mere gift i sig, end hvis man drikker 1.000 l vand fra de brønde, der lige er blevet lukket i Ejstrupholm. Det siger lidt om, hvor små mængder det drejer sig om.

Men selvfølgelig skal vi passe på, for ellers er der om 20 år et meget stort problem, og derfor er vi også med på, at de plantebeskyttelsesmidler, eller lad os bare kalde det gift, der sandsynligvis er farlige, selvfølgelig skal forbydes; det er vi helt med på. Vi er blot imod, at det ikke er en saglig vurdering, der ligger til grund for, hvad der er lovligt, og hvad der ikke er lovligt.

Per Stig Møller (KF):

Jeg plejer at holde mig fra miljødebatte, jeg har også andet at lave, men gang på gang har den nuværende miljøminister prøvet at sætte skel mellem mine handlinger og Det Konservative Folkepartis beslutninger i dag. Jeg finder det ganske urimeligt. Miljøministeren har tillagt sig den vane at ville skelne mellem levende og døde og slår sågar også fugle ihjel, som det passer ham. Nu kan man altså også forestille sig, at han vil slå virksomheder ihjel, som det passer ham.

Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi ikke bruger miljø sagen til at indføre systemer, som vi i øvrigt ikke ville bryde os om, for så bruger man miljøet i en anden sags tjeneste, en ideologisk sags tjeneste, som man ellers ikke ville kunne være kommet igennem med, fordi vi alle sammen selvfølgelig gerne vil have et godt miljø.

Jeg har skrevet en hel bog om, hvordan man skal undgå at gå i disse gynger. Derfor mener jeg, at ministeren må se i øjnene, at når man fjerner retsplejebegreber, som Socialdemokratiet ville kæmpe for i en hvilken som helst anden sammenhæng lige til det sidste og med neglene i bjergkanten, nemlig at der skal være ankemuligheder, der skal være retssikkerhed, når miljøministeren ophæver den slags ting i miljøets navn, må han da være klar over, at vi er på vej mod en retspleje, som er meget fjernt fra noget, jeg kunne forestille mig hr. Ole Espersen ville drømme om at stemme for i en eller anden situation.

Man bliver nemlig så offer for stemninger. Der kommer stemninger i aviserne, der kommer anklager – som senere viser sig ikke at kunne holde – mod stof, som betyder, at en minister styrter ud og forbyder det, og så betyder det, at en masse mennesker bliver slået i stykker økonomisk, uden at der er grund til det. Vi kender jo eksemplerne på det. Derfor

[Per Stig Møller]

lagde jeg meget vægt på, hr. miljøminister, da jeg havde samtaler med Miljøklagenævnet: Underkend mig, underkend mig, for det kan da ikke være sådan, at jeg politisk skal sidde og afgøre, hvilke kemikalier der er farlige eller ikke er farlige, thi det har jeg intet begreb om. Derfor er det utrolig vigtigt, at der er instanser uden for det politiske, som kan sige: Hov, kære venner, den kan I ikke klare, den dér! Den holder ikke, for sådan handler naturen ikke.

Det er derfor, at vi er nødt til at sige, retssikkerheden må være der. Og jeg er meget ked af, at min efterfølger har fjernet det råd, jeg gav til Miljøklagenævnet, som gik ud på: Underkend mig, kære venner, thi hvor i alverden skulle jeg kende kemien fra, hvis det viser sig at være nødvendigt? Det er det, der får Det Konservative Folkeparti til at sige, at vi ønsker grundvandsbeskyttelse, men vi ønsker også retsbeskyttelse.

Og så må jeg altså sige, at der her i Folketinget den 13. januar 1993 blev fremlagt en grundvandsstrategi med handlingsanvisninger og økonomi i. Man kunne have gennemført det hele; man trak det tilbage. Miljøministeren siger, at alt, hvad der var i det – og det var såmænd ikke ret meget – er gennemført. Jeg vil gerne have at vide, hvad er gennemført, når der åbenbart ikke var ret meget i det? Hvad har ministeren dog i sin visdom fundet på at lægge oveni?

Jeg har ikke set nogen initiativer ud over dette her, og dér vil jeg gøre opmærksom på, at også de forrige regeringer, også fru Lone Dybkjær, tog stoffer ud, men de kunne prøves af Miljøklagenævnet. Også jeg regulerede atrazinen og andre stoffer, og de er fortsat regulerede eller ude af markedet. Det vil altså sige, at ankemulighederne ikke forhindrede, at disse blev taget ud.

Hvorfor fjernede Socialdemokratiet i forhandlingerne om miljøbeskyttelsesloven vores forslag om et klagedepositum? Det satte vi jo ind præcis for at undgå, at man fik ødelagt beslutningsprocessen gennem klager. Dette depositum ønskede Socialdemokratiet ikke at være med til i miljøbeskyttelsesloven, og derfor blev det taget ud i forliget. Hvor er belastningstallet henne, som er forudsætningen for eventuelle afgifter? Hvad er der blevet af, at man skulle udpege fremtidens vandindvindingsområder inden den 1. januar 1994, hvor-

efter oprydningen af giftgrundene skulle rette sig? Det er overordentlig vigtigt. De er ikke afsluttet inden den 1. januar 1994. Hvad er det blevet til med tilskud til nedsættelse af pesticidforbruget? Vandrådet vil ministeren ikke have. Revurderingerne er ikke afsluttet, og i stedet for klagedepositum krænger man altså retssikkerheden.

Så jeg må sige: at prøve at beskyldte os for ikke at være miljøbevidste, den holder ikke. Vi er både miljøbevidste og retsbevidste, og det tror jeg man gør miljøet en tjeneste ved. For det giver bagslag at bruge miljøet til ting, som ikke har noget med miljøet at gøre.

Miljøministeren (Svend Auken):

Der var en ting, jeg glemte at sige før, og som det ligger mig på sinde at få understreget af hensyn til den fortsatte debat. Og det er den dobbeltholdning, som jeg synes Venstre og De Konservative indtager, når det drejer sig om De Europæiske Fællesskaber. Man siger hele tiden til os: I kan ikke her i Danmark gennemføre strengere regler. I skal vente på at få fælles strengere regler eller fælles regler.

Men hvad gør man så i EU? Når der kommer fælles regler, stemmer man imod dem i EU. Lad os tage et eksempel bare for at illustrere det her. Under den tidligere regering – den ros skal de have; jeg er ked af, at hr. Per Stig Møller ligefrem er ked af, jeg roser ham, jeg skal nok holde op med det, men må jeg så gøre det en sidste gang – men under den sidste regering forbød fru Lone Dybkjær i 1989 nikkel i smykker, fordi 20 pct. af alle unge piger – og det er jo fortrinvis dem, der går med smykker – havde anlæg for alvorlige allergier, og det er meget farligt.

Hvad gjorde vi så derefter? Så orienterede vi EF, og så vi fik vi Kommissionen til at stille et forslag, der skulle gælde hele Europa. Vi kæmpede for at få det vedtaget og fik det vedtaget her i februar.

Derefter prøvede negative kræfter i Europa-Parlamentet at forhindre det danske forbud, som der var taget beslutning om under Venstres og De Konservatives ledelse, og som siden hen blev bredt ud til hele EF. Det kom til afstemning i Europa-Parlamentet. Heldigvis var der ikke stemmer nok til at forhindre dets vedtagelse, men Venstre og De Konservative stemte imod det danske forbud om nikkel i

[Miljøministeren]

smykkerne. Stemte imod det! Venstre og De Konservative! Altså der er ingen sammenhæng.

Først siger man, at man kun vil have regler i fællesskab, og når så reglerne skal fastsættes i fællesskab – også selv om de hviler på beslutninger, man selv har taget og burde have vedstået – stemmer man imod. Jeg synes ikke, der er nogen sammenhæng i det.

Så vil jeg gerne spørge hr. Per Stig Møller, hvor langt han kom med ankemulighederne, som de var i den tidligere lov? Hvordan gik det med revurderingsprocessen? Hvor mange af de 85, der oprindeligt lå i den tidligere regerings plan for revurdering, lykkedes det faktisk hr. Per Stig Møller at få taget tilbage fra det danske marked? Jeg har kun fået oplysninger om et tilfælde. Alle de andre måtte man lade ligge.

Og hvad ville hr. Per Stig Møller have gjort, hvis han havde været minister og Miljøstyrelsen var kommet til ham og havde sagt: Vi har prøvet alt. Vi kan ikke få trukket de her midler tilbage, for vi er oppe imod så store kapitalinteresser, at de altid kan blokere processen. Depositum? Eller gebyrer?

Ja, det ville jo kun ramme de små virksomheder. Det ville aldrig ramme den store, internationale kemiske industri, som formentlig internationalt har en omsætning, der svarer til det danske nationalprodukt. Vi vil aldrig nogen sinde have indflydelse på det. Man ville kun ramme de små og ikke de store.

Spørgsmålet er: Hvad ville den tidligere miljøminister have gjort, hvis Miljøstyrelsen kom til ham og sagde: Vi kan ikke gøre noget ved kemiske sprøjtemidler og deres påvirkning af grundvandet; vi må give op med de regler, der findes nu.

Hvad ville han have gjort? Jeg håber, han ville have gjort det samme som jeg og ikke bare være løbet fra ansvaret; men hvis der findes en anden genial løsning end den, regeringen har valgt – tvunget af omstændighederne og de negative erfaringer fra den tidligere ordning – hører jeg meget gerne om det.

Og så skal jeg fortælle hr. Per Stig Møller, hvad der var i vejen med den tidligere grundvandsstrategi. Måske fordi man var i regering med Venstre – hvad ved jeg, der kan være menneskelige forklaringer på alt – forholdt man sig ikke til nogle af de mest afgørende problemer.

Revurderingsproblemet, som vi forholder os til her, men som Venstre og De Konservative ikke engang vil være med til at løse, er et af dem.

Et andet problem er de grønne afgifter. Vi får ingen beskyttelse af grundvandet, medmindre der er økonomiske incitamenter til at holde hus med vandforbruget. Som bekendt har Venstre og De Konservative stemt imod de grønne afgifter og har endda lovet, at de vil blive ophævet igen, hvor man så ellers skal skaffe pengene fra, hvis der skulle komme – og det forbyde højere magter – et KVZ-flertal efter valget.

Og hvad med hensyn til nitraten, som virkelig er et alvorligt problem? Her har Det Konservative Folkeparti tilsluttet sig Venstres synspunkt, nemlig at man skal løse nitratproblemet for drikkevandets vedkommende ved at forhøje de hygiejniske grænseværdier ud over de grænser, Verdenssundhedsorganisationen og andre har anbefalet. Og jeg kunne blive ved, bl.a. med hensyn til den effektive indsats ved oprydning af giftdepoter.

På alle disse centrale punkter forholdt den tidligere grundvandsstrategi sig ikke til de reelle problemer, og derfor synes jeg, det var nådigt at lade den hvile. Til gengæld er der nogle elementer i den, f.eks. identifikationen af de særlig grundvandsinteressante områder, der er blevet ført ud i livet. Vi har sikret, at EF's ledsageforanstaltninger giver mulighed for økonomisk støtte i disse områder, så vi har mere end opfyldt målsætningen med planen på dette område.

Hvis hr. Per Stig Møller fortsat havde siddet i Miljø- og Planlægningsudvalget, ville han vide, at man fra Miljøstyrelsens side meget indgående har gjort rede for over for udvalget, hvorfor disse belastningstal ikke er et velegnet grundlag, og at man er nødt til at fastholde behandlingshyppighed og værdi som udgangspunkt, også når vi diskuterer afgifter på området. Senest har vi diskuteret afgifter på sprøjtemidler, og igen er Venstre og De Konservative gået imod sammen med Fremskridtspartiet.

Jeg har en vis respekt for den miljøpolitik, der blev ført under den tidligere regering, men jeg skal love hr. Per Stig Møller, at jeg ikke vil nævne det yderligere. Det er måske svært at komme uden om det under behandlingen af det næste punkt på Folketingets dagsorden, hvor det cirkulære, som hr. Per Stig Møller gennemførte i sin ministertid, og som hans

[Miljøministeren]

parti agter at stemme imod, bliver ophøjet til lov.

Men jeg kan bare sige, at netop på grundvandsområdet var indsatsen under den tidligere regering svag og utilstrækkelig, og man tog ingen konfrontation med de reelle problemer. Det alvorlige problem med truslen mod vores grundvand, hvor stadig flere boringer udviser spor af sprøjtemidler, tvinger Folketinget til at tage ansvaret og forholde sig til spørgsmålene, og svaret fra Venstre og De Konservative, når man bliver stillet over for denne meget alvorlige udfordring, hvor det gælder om at tage et ansvar, er altså, at man kaster hænderne i vejret og siger: Vi stemmer ikke!

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Angående hele grundvandsstrategien må vi jo sige, at i øjeblikket oplever vi blot, at den nuværende regering høster frugterne af det arbejde, som den tidligere regering satte i gang, og det kan man selvfølgelig gøre en lang og stor historie ud af.

Jeg vil gerne kort vende tilbage til det lovforslag, vi behandler, og stille et spørgsmål om det, miljøministeren nævnte om, at en EU-notifikation tager mange, mange måneder. Jeg vil gerne have svar på, hvor lang tid det tager. Det forekommer mig, at jeg har ladet mig fortælle fra ministeren, at vi snakker om et år, eller hvad? Jeg vil godt have at vide, hvor lang tid det helt nøjagtigt drejer sig om, også set i relation til det, der står i lovforslaget om, at disse midler først bliver forbudt den 1. juli 1995. Det er jo netop det, der har fået ministeren til at lokke både statsministeren og sig selv ud i en snak og en diskussion og debat om, at der var nogle, der ønskede at forhale sagen eller ikke ønskede at få disse stramninger gennemført rettidigt. Det kan vi godt leve med, men jeg kan tilsyneladende ikke få svar på det enkle spørgsmål.

Vedrørende det ændringsforslag, vi har trukket tilbage – og det står vi naturligvis fast på, fordi vi har overladt hele ansvaret for denne EU-notifikation til miljøministeren og regeringen – skal jeg selvfølgelig beklage her, at der måske også var en lille smule flimmer mellem V og K i dag. Jeg tager min del af ansvaret for det og må i øvrigt rose De Konservative. Det er jo ikke indholdet af ændringsforslaget, der er

noget galt med, det er hele den måde, miljøministeren har brugt sine egne embedsmænds synspunkter om dette ændringsforslag til at føre en polemik i aviserne, som både statsministeren og miljøministeren selv har taget del i. Det er det, der gør, at vi vil have den flimmer ud af billedet, og det sker altså ved, at vi trækker forslaget tilbage og overlader ansvaret til regeringen.

Og så vil jeg gentage, at vi er uenige på det punkt. Vi mener, man er nødt til at følge informationsproceduren; men den får vi jo en længere diskussion om senere.

Hjortnæs (S):

Grunden til, at jeg har bedt om ordet, er, at fru Eva Møller og hr. Per Stig Møller berørte nogle principielle spørgsmål i deres indlæg, som jeg ikke synes skal have lov til at stå helt alene.

Fru Eva Møller sagde, at man ikke ønsker at give miljøministeren enevældige beføjelser. Nu tror jeg nok, at Folketingets medlemmer er opmærksomme på, at udviklingen er gået i den retning, især inden for miljøområdet, at vi arbejder med bemyndigelseslove. Folketinget har i stigende omfang og med konservativ tilslutning givet miljøministeren beføjelser til at fastsætte nogle regler inden for sit ressortområde. Der har set med mine øjne været tale om en bevidst politik og indimellem en betænkelig udvikling, men den er alligevel fortsat, og den er foregået i fuld offentlighed. Jeg går ud fra, at denne udvikling også er gennemtænkt af de partier, der har været med til at befordre den.

Så kan man spørge: Betyder det så, at man svækker retssikkerheden? Man kan sige, at man svækker i hvert fald Folketingets umiddelbare muligheder for at øve indflydelse, for man har helt bevidst valgt at lægge nogle beføjelser over i miljøministerens hænder. Når man derfor, som fru Eva Møller og hr. Per Stig Møller også var inde på, siger, at så må ministeren lade sig styre af eksperter og lytte til, hvad eksperterne siger, må det vel forudsætte, at det handler om teknik og om jura og ikke om politik. Men her kan jeg komme lidt i tvivl, når jeg hører hr. Per Stig Møller sige, at han ikke ved, hvad der er farligt, og det skal han heller ikke afgøre, for det må der være nogle eksperter der skal gøre. Det er jeg principielt uenig i. Man må selvfølgelig lytte til, hvad eks-

[Hjortnæs]

perterne har at sige; men det er en politisk afgørelse, hvilke farlighedsgrænser man vil acceptere. Det er en politisk afgørelse, om noget er farligt eller ikke er farligt, og det er et ansvar, man ikke kan tage fra hr. Per Stig Møller eller andre medlemmer af dette Folketing.

Man kunne også stille det spørgsmål: Giver det en bedre garanti, hvis man lægger nogle afgørelser ud til prøvelse i nogle ankenævn eller nogle kommissioner? Mit svar på det spørgsmål er, at det er der overhovedet ingen garanti for. Tværtimod er vi med til at overlade nogle afgørelser med et politisk indhold til nogle personer, der ikke er politikere, og som heller ikke har træning i at træffe politiske afgørelser.

Man kunne også gøre sig nogle betragtninger over det, hr. Per Stig Møller sagde om, at de personer, der i givet fald får ansvaret for at træffe nogle beslutninger i nævn og klageinstanser osv. og får mulighed for at udnytte dette system, i virkeligheden ikke tager hensyn til den retssikkerhed, som de, der bliver berørt af trægheden i systemet, også har krav på at være dækket ind af. Når man taler om retssikkerhed i denne sammenhæng, gælder det altså i begge retninger og ikke kun den ene vej, og når jeg lytter til hr. Per Stig Møller, lyder det, som om han kun taler om retssikkerhed i den ene retning.

Jeg vil derhen, at meget af det, vi har oplevet inden for de senere år, har været udtryk for ansvarsforflygtigelse, og der er en åbenbar tendens til, at ikke mindst når det gælder miljøspørgsmål, vil nogle politikere prøve at fralægge sig ansvaret ved at henholde sig til, hvad en ekspert har udtalt i en eller anden sammenhæng. Det er lige før, det er sådan, at politikerne skubber ansvaret foran sig og vil have det legitimeret gennem ekspertudtalelser. Det er en udvikling, jeg på det skarpeste vil vende mig imod og tale imod, og jeg vil godt udtrykke det på den måde, at politikerne kan selvfølgelig prøve at fralægge sig ansvaret; men er der noget, man ikke kan uddelegere til nogen som helst, er det et politisk ansvar. Til syvende og sidst er det medlemmerne af dette Ting, der har det politiske ansvar, uanset hvor meget man vrider og snor sig og prøver at komme ud af det.

Per Stig Møller (KF):

Det er dog en utrolig politisering af retsple-

jen, hr. Hjortnæs her kommer frem med. Det er egentlig utroligt, at Socialdemokratiet kan have de retssynspunkter, for de hænger jo ikke sammen med nogen som helst andre.

Når vi har Miljøklagenævnet i dag, er det præcis for at undgå en politisering af retsplejen. Der er jo også retspleje i at vurdere, om et stof er farligt eller ikke farligt, og det kan hverken hr. Hjortnæs eller dette Folketing vurdere, så derfor skal det være et uvildigt organ, der vurderer et stofs farlighed. Det er naturvidenskab, uanset hvor meget man politiserer, og vi er forbi 1968, hvor man også ville politisere naturvidenskaben.

Hr. Hjortnæs har ret i, at det er en politisk afgørelse at fastsætte farlighedsgrænsen; det er jeg fuldstændig enig i, det er ikke naturvidenskaben, der skal fortælle os, hvor meget vi bør tåle, det afgør vi selv suverænt. Men det er dog naturvidenskaben og Miljøklagenævnet, der fortæller os, at det og det er farligt og har de og de virkninger, som vi må frygte, og derefter er det os, der skal tage stilling til, om vi vil leve med dem.

Det er en ren politisk afgørelse, og derfor er det så alvorligt, at miljøministeren nu har fjernet belastningstallet og fortæller os, at det kan man ikke lave. Men det er da egentlig utroligt. Jeg fandt det i Sverige, hvor man har et giftighedsindeks, og bad derefter det danske Miljøministerium om at udarbejde giftighedsindekset; det blev senere til belastningstallet, og nu er det altså helt forsvundet.

Men det siger da sig selv, at man ikke kan have en farlighedsgrænse uden samtidig at have et belastningstal, som vi fastsætter rent politisk. Det betyder, at vi kan skelne mellem biologiske plantebeskyttelsesmidler og kemiske plantebeskyttelsesmidler, vi kan lægge en høj afgift på de kemiske, og vi kan lægge en lav afgift eller en nulafgift på de vandbaserede og de biologiske. Det er en politisk afgørelse. Men ligesom vi har en skatteklasse 1 og en skatteklasse 2 for øl, som er afhængige af alkoholprocenten, kræver det da så sandelig, at hvis vi skal fremme grundvandsbeskyttelsen, skal det ske ved at lægge lave afgifter på de midler, som har den svageste indvirkning på miljøet. Den mulighed har miljøministeren taget ud af hænderne på os ved at fjerne belastningstallet.

[Per Stig Møller]

Og så mangler jeg altså svar på, hvad det er, man har lavet nu, som ikke var med i vores plan i forvejen. Jeg kan konstatere, at man har pålagt nye afgifter – og det er man stolt af – og miljøministeren spurgte, hvordan vi vil bære os ad med at fjerne disse vandafgifter, og hvor vi vil skaffe pengene fra, hvis vi kommer til magten igen. Jamen hvis man pludselig kommer til at mangle pengene i de offentlige budgetter, hvis vandafgiften forsvinder, er den jo opkrævet fiskalt, og det må man ikke bruge miljøafgifterne til.

Vi lavede vandplanen for Sjælland, og her står der også, at der skal være vandmålere alle steder. Desuden er det sådan, at vandforbruget er faldet kraftigt som følge af oplysningskampaner, og afgiften blev lagt ovenpå eksisterende og forskellige afgifter, alt afhængig af hvor meget vand der var til rådighed i kommunerne. Den afgift var altså fiskal, og det kom ministeren til at afsløre her.

Det næste punkt, ministeren kom ind på som en fornyelse, er en centralisme, hvor man ophæver en del af den decentralisme, der lå i planloven, og det mener jeg heller ikke vil være til gavn for miljøet. At pålægge et decentralt ansvar er altså det samme som at folkeliggøre miljøet, og det er netop, hvad det drejer sig om.

Gade (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Per Stig Møller, at den principielle diskussion om forholdet mellem retssikkerhed og miljøbeskyttelse jo sådan set er en vigtig diskussion. Men hvis det er et så stort problem i dette forslag, må man andre sig over, at De Konservative, så vidt jeg har forstået, vælger at undlade at stemme. Der er altså et misforhold mellem den alvor, hr. Per Stig Møllers forrige indlæg om dette spørgsmål var præget af, og Det Konservative Folkepartis faktiske stemmeafgivning.

Jeg vil godt sige om det dilemma, der er i forholdet mellem retssikkerhed og beskyttelse – også i relation til forslaget her – at det er da rigtigt, at forslaget giver en ganske stor magt til miljøministeren; det er der ingen tvivl om, og jeg synes også, det er noget, man skal diskutere. Men jeg synes, hr. Per Stig Møller springer over forhistorien. Vi havde altså 10 år, hvor vi ikke kunne komme igennem med noget og ikke kunne få taget de miljøbeslutninger, som

jeg egentlig forstår at hr. Per Stig Møller mener vi burde have taget. Men det kunne vi altså ikke.

Og så vil jeg vove at tage det udgangspunkt at fremføre, at hvis man nu tænkte stik modsat den traditionelle måde at tænke på og sagde, at egentlig burde vi slet ikke tillade brug af nogen kemiske stoffer af hensyn til miljøet, men vi kunne måske acceptere nogle af dem til bestemte formål og inden for bestemte områder – hvis det havde været den traditionelle måde at tænke på, ville retssikkerhedsdiskussionen jo være foregået helt omvendt. Jeg siger det kun for at påpege, at nok er den diskussion relevant, men jeg er ikke i tvivl om, at netop en overordnet miljøprioritering, som siger, at kemiske stoffer egentlig ikke burde være tilladt, men at vi kan acceptere dem på bestemte områder, ville føre os til en helt anden konklusion end den, hr. Per Stig Møller er nået frem til, også angående retssikkerhed. Det er det grundlag, jeg synes man skal anskue sagen ud fra og indse, at vi reelt er på vej mod et grundlæggende ændret syn på spørgsmålet om brug af kemiske sprøjtemidler.

Aage Brusgaard (FP):

Det er lige en bemærkning til hr. Hjortnæs.

Hr. Hjortnæs var heroppe for at forklare, at retssikkerheden på området ville være lige så godt sikret ved en politisk afgørelse som ved en ekspertafgørelse. Hr. Hjortnæs har altså tiltro til, at en afgørelse, der er truffet af miljøminister Svend Auken, er lige så god som en, der er truffet af eksperterne. Derfor vil jeg godt spørge hr. Hjortnæs, om hans tiltro til en politisk afgørelse vil være lige så stor, når vi efter det kommende folketingsvalg får en anden regeringskonstellation og f.eks. får en miljøminister fra Venstre eller en miljøminister, som bliver hentet udefra, f.eks. direktøren for Agrokemisk Forening, og som egenhændigt skal afgøre, hvilke midler der kan godkendes her i landet. Ville hr. Hjortnæs så også føle, at retssikkerheden var fuldt betryggende?

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg stillede hr. Per Stig Møller et spørgsmål, som han ikke har villet svare på. Nu har jeg måske også bedre forudsætninger for at kunne svare på mit eget spørgsmål, fordi jeg har adgang til embedsapparatet, hvad hr. Per Stig Møller jo ikke har i samme omfang.

[Miljøministeren]

Jeg spurgte hr. Per Stig Møller, hvor mange tilfælde han kunne huske fra sin ministertid, hvor det gennem brug af den nugældende ankeordning var lykkedes ham at få tilbagetrukket et kemisk sprøjtemiddel, som hans eksperter med hans tilslutning ønskede at få fjernet. Svaret er ét! Én eneste ud af de 103 sager, der lå i ankesystemet! Hr. Per Stig Møller svarede heller ikke på spørgsmålet om, hvad han ville gøre, når Miljøstyrelsen sagde, at med den lovgivning, vi har nu, og de økonomiske interesser, vi er konfronteret med, kommer der ingen revurdering ud af det hele, medmindre nogen skærer igennem.

Jeg er helt enig i det, hr. Gade sagde til hr. Per Stig Møller, nemlig at hvis man føler, der er tale om en afgørende krænkelse af grundlæggende retssikkerhedssynspunkter, skal man da stemme imod forslaget.

Så sagde hr. Per Stig Møller, at jeg som miljøminister bare har afskaffet hans fine forslag med belastningstallet. Nej det er ikke rigtigt. Hvis hr. Per Stig Møller havde hørt efter, hvad jeg sagde, fortalte jeg, at Miljøstyrelsen har haft lejlighed til at give udvalget en redegørelse for, hvorfor det udviklingsarbejde, der i sin tid blev sat i gang, ikke har givet de lovede resultater, og hvorfor det derfor ville være farligt at bruge dette som undskyldning for at fjerne f.eks. behandlingshyppigheden som kriterium. Derefter sagde hr. Per Stig Møller, at vi skulle jo bruge disse belastningstal som udgangspunkt for fastsættelse af en afgift. Jamen er hr. Per Stig Møller slet ikke klar over, at hans eget parti går imod afgifter på sprøjtemidler, er modstandere af disse afgifter?

Hr. Per Stig Møller sagde også, at grønne afgifter aldrig må bruges som led i en skattereform. Jeg troede virkelig ikke, det var hans opfattelse. Jeg troede faktisk, der var lidt bredere enighed om, at det var rigtigt at flytte skattebyrden fra arbejde og investeringer over til naturbelastning og ressourceudnyttelse, og at det er legitimt at have energiafgifter, brændstofafgifter og vandafgifter og til gengæld nedsætte skatten for indkomst og opsparing. Det troede jeg virkelig.

Der var dog ét positivt udsagn – men jeg er nødt til at understrege: Kun ét positivt udsagn – i det, hr. Per Stig Møller sagde. Som jeg forstod det, er hr. Per Stig Møller fortsat tilhænger af, at der skal stilles krav om, at alle skal

have vandmålere. Den sag skal vi behandle i ganske nær fremtid, og da vil jeg håbe, at det undtagelsesvis vil lykkes hr. Per Stig Møller at få resten af Det Konservative Folkeparti med sig, så vi kan få truffet denne helt nødvendige beslutning. Vi kan komme til at stå over for det meget, meget snart.

Efter de presseforlydender, der har været de sidste par dage, forstår jeg, at der er en strategi, der hedder VKZ-strategien, og som går ud på, at de tre partier er alternativet, og de skal bare køre derudaf. Men der er altså – og det vil jeg gerne gøre Folketinget og offentligheden opmærksom på – nogle omkostninger ved det, og de omkostninger er meget, meget synlige og meget store, når det gælder miljøområdet.

Jeg har stadig den samme opfattelse, som da vi tidligere diskuterede denne sag, nemlig at det ville være godt for miljøet, hvis vi vendte tilbage til den saglighed i samarbejdet, som bunder i fælles idealer og holdninger, og at man ikke i både denne og stort set alle andre vigtige sager på miljøområdet kørte en snæver partipolitisk blokpolitik. Det er i hvert fald ikke til fordel for miljøet. Det kan være, det gavner de pågældende partier, men jeg tvivler på det. Jeg håber, at denne sag sammen med kystloven vil blive de sidste eksempler på en trist udvikling. Hvis det er indledningen til en ny æra, må vi være forberedt på, at der bliver mere strid om miljøpolitikken. Det er partierne i regeringen ikke bange for, men jeg tror, at af hensyn til miljøet ville det være en fordel med et bredere samarbejde.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Man skal have en meget livlig fantasi for at forestille sig den situation, hr. Aage Brusgaard beskrev heroppe fra talerstolen for lidt siden, og en så livlig fantasi har jeg ikke.

Men som svar på det direkte spørgsmål vil jeg gerne understrege endnu en gang, at politiske afgørelser skal træffes af politikerne, og Folketinget skal efter min opfattelse passe på at henlægge spørgsmål, som er politiske i deres indhold og karakter, til afgørelse i råd og nævn og kommissioner under indtryk af, at retsgarantien vil være større. Det betyder nemlig reelt, at disse politiske beslutninger skal træffes af personer, der ikke har et politisk ansvar og ikke er politisk trænede.

[Hjortnæs]

Jeg mener også, at nogle af de spørgsmål, vi diskuterer her i dag, er politiske. Det er klart, at man skal have en teknisk ekspertvejledning på nogle forskellige områder, men om man vil tillade nitrat og nitrit og i hvilket omfang er en politisk beslutning. Det er også en politisk beslutning, om man vil tillade, at de stoffer, som i øvrigt har været på tale, skal ind på positivlisten eller ikke, og der ligger ingen speciel retsgaranti i at køre sagen gennem et klagesystem. Det giver i hvert fald ingen beskyttelse af de mennesker, der i givet fald i den periode vil blive udsat for den giftige påvirkning, så hvor er deres retssikkerhed henne? Det er disse sammenhænge, jeg har forsøgt at pege på, og de er efter min opfattelse temmelig logiske.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det er jo egentlig nedslående at høre miljøministeren understrege gang på gang heroppefra, at der ikke er noget fælles fodslag i miljøpolitikken, og at man ikke kan diskutere disse vigtige emner.

Jeg må sige, at ansvaret herfor ligger alene hos miljøministeren, for miljøministeren taler jo uden om det, vi er enige om. Det er da muligt, der lå 103 sager i Miljøankenævnet. Og der er ingen, der har tilkendegivet, at man ikke ønskede en opstramning af de ting, som er beskrevet i lovforslag nr. L 179, for de ting er vi jo alle sammen enige om. Det er alene teknikken, det er alene måden, og det er alene den retstilstand, som vil komme, når dette forslag bliver vedtaget, som en række partier er alvorligt bekymrede for. Det er slet ikke miljøsigtet.

Hvis miljøministeren vil have fælles fodslag i miljøpolitikken, var det måske kreativt at gå langt mere intenst i forhandling med de partier, ministeren så gerne vil have med. Men sandheden er jo blot den, at regeringen har sit flertal og benytter enhver lejlighed til – og meget gerne i miljøpolitikken – at markere, at den har en anden profil end den tidligere regering. Forskellene er så marginale, hr. miljøminister, at det eneste, der skal til, er en smule lyst til og bare et lille ønske om at finde konsensus. Men det er her, at det hele svigter.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Jeg tror, vi er ved at være på det stadium,

hvor der ikke kan tilføres stort mere nyt til debatten.

Min afslutning skal være, at i ministerens sidste indlæg advarede ministeren mod en snæver blokpolitik, og så nævnte han VKZ. Jeg vil godt lige minde ministeren om, at det, som VKZ er imod i dette lovforslag, er netop, at der lægges op til en snæver ministerpolitik, hvor ministeren skal have alle afgørelser på området. Vi kan sådan set godt blive enige om, at vi skal passe på, at det ikke bliver for snævert, og det er derfor, vi er imod lovforslaget.

Miljøministeren (Svend Auken):

I kampens hede, havde jeg nær sagt, glemte jeg at svare på hr. Peter Hansen-Nords spørgsmål.

Der blev spurgt, hvor længe et forslag kan forsinkes eller udsættes, hvis det bliver undergivet notifikation. Svaret på spørgsmålet er, at når forslaget notificeres, har Kommissionen 3 måneder til at reagere i, og hvis den reagerer ifølge den nye procedure i informationsdirektivet, har den mulighed for at udsætte forslagsets ikrafttræden i 12 måneder. Sådan er reglerne.

Når jeg er så skuffet over, at en række af de her ting ikke går igennem, så er det, fordi dette forslag jo er en konsekvens af, at det hidtidige system er brudt sammen, og vi burde være fælles om at løse det problem.

Jeg tror ikke, at Venstre og De Konservative kan være interesseret i, at jeg nævner den meget lange liste af spørgsmål, hvor Venstre og De Konservative i opposition har en helt anden holdning end den, man stod for, da man var i regering. Ønsker man, at jeg skal læse den op? Ønsker man, at jeg skal gennemgå den? Også de forslag, hvori vi ordret inklusive stave- og kommafejl brugte den tidligere regerings tekst, er man gået imod her i salen!

Det skal jeg skåne Folketinget for og så til slut alene glæde mig over, at til trods for, at lobbyvirksomhed er blevet udfoldet ikke bare af organisationer her i landet, men, som vi ved fra fjernsynet, også af internationale kapitalkræfter, har det vist sig muligt at få vedtaget det her forslag med et markant flertal.

Jeg vil vove den påstand, at uanset hvem der kommer efter mig som miljøminister, også selv om det skulle være en K-, V- eller Z-minister, vil man ikke turde ændre denne procedure, når

[Miljøministeren]

man kommer til, for den er simpelt hen nødvendig, hvis danskerne skal kunne beskytte deres grundvandsressourcer mod forurening med farlige kemiske sprøjtemidler.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Der går tre måneder, siger miljøministeren, og det kan så yderligere udsættes 12 måneder, men normalt tre måneder, hvis der ikke er nogen problemer med det, man ønsker notificeret.

Jamen så kan jeg slet ikke forstå al den halvløj, der er med at få lovforslaget notificeret, for så kan det jo sagtens nås inden for de tidsfrister, der er beskrevet i lovforslaget. Der er altså keine problem.

Alligevel har vi måttet stå model til – og jeg vil godt sige det én gang til – at både miljøministeren og statsministeren i Aktuelt den 5. maj på baggrund af det her, som i realiteten intet problem er, har kunnet udtale, at Venstre og Fremskridtspartiet forsinker ikrafttrædelsen af denne lov. Det er altså hermed bevist, at det er der ikke nødvendigvis noget som helst belæg for.

Det synes jeg er rart at få slået fast, således at vi snakker om de samme ting, og således at vi ikke misbruger, om jeg så må sige, den viden, vi har herinde rent lovteknisk til at gå ud og købe letkøbte point, som på et tidspunkt senere skal betales tilbage igen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§ 1 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 7 stemte for, 63 imod; 33 stemte hverken for eller imod.

§ 2 og ændringsforslag nr. 2 til bilag 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 191:

Forslag til lov om ændring af lov om planlægning og lov om naturbeskyttelse. (Beskyttelse af kystområderne).

Af miljøministeren (Svend Auken).

(Fremsat 4/2 94. Første behandling 10/2 94. Betænkning 21/4 94).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Hanne Severinsen (V):

Det er trist, at miljøministeren ikke har været til at få i tale i denne sag, for jeg er overbevist om, at vi kunne have fundet en helt anden og langt bedre og mindre bureaukratisk løsning end den, som miljøministeren nu lægger op til.

Ophøjelsen af kystcirkulæret til lov viser med al tydelighed, at der simpelt hen er to forskellige grundsynspunkter om, hvordan man laver planlægning og decentralisering her i landet.

For Venstre er rammestyning, at man udstikker nogle retningslinjer, og de retningslinjer bliver optaget i regionplanerne, og de bliver videre optaget i kommuneplanlægningen, og det er noget, man skal respektere, hver gang man laver lokalplanlægning.

Det er et rammestyingsprincip, som betyder, at i sidste ende er det amter og kommuner, der skal udføre reglerne, og det svarer i øvrigt udmærket til det rammestyingsprincip, vi har på en lang række andre områder. Der er jo ingen, der drømmer om, at man på folkeskoleområdet skulle sidde og kigge alle læseplanerne igennem for at se, om de nu også kan finde ud af det ude omkring i skolerne.

Men når det gælder kysten, har ministeren øjensynlig den opfattelse, at de eneste, som virkelig er i stand til at beskytte den, er mini-